

Kürti László

a lesen

ő a gyilkos már vagy ezer éve,
de nem ló többé, csak disznóra,
nyúlra, őzre. azt mondja,
fejlövéskor ha tűzbe rogy a vad,
majdnem elélvez, de nem érti,
ez hogy lehet egészen.

aztán jön valami különös dolog:
gyilkolás után eltelik egy-két óra,
és elindul a saját orra vére.
papucsban belerúg egy éles kőbe,
kenyérvágó késsel az ujjába kap,
bárhogy is, de ömlik a vér belőle.

két éve diagnosztizáltak nála
vastagbélrákot. hetekig alul-felül
csak vért okádott. de már
jól van, negyed annyit sem öl,
s ha igen, jobb leszületést kíván
a vadnak.

mikor jó széljárással ül a lesen,
és célkeresztbe bámul a kapitális
szarvas, úgy engedi el ravaszról
az ujját, mintha épp lőne,
köznapi trófea,
saját életére tartva.

építkezés

elkezdett mozogni pár csempe, felpúposodott,
majd keresztbetört a teraszon. úgy tettem,
ahogy egész tavasszal, nyáron,
mint aki nem vette észre, hogy elvált.
tülléptem rajta, akár egy lejárt szavatosságú
kapcsolaton. persze tudtam, hogy az ős,
tél mindent eláztat, szétfeszít a jég.

két út van, a pusztulás józansága
és az élet öntudatlan áttördelése.
az elsőbe beleborzongani,
a másikat egyben látni akartam.
mert egyszer ennek is vége lesz,
akár egy új otthon felépítésének.

Akány János: Emlék (akríl, vászon, 120×150 cm, 2018)

